kotta, miño abbikasa Suudmöda on seal, kes kuñinga ja kuñingasa jures wälleda mõistuse pärrast armo leiab. Kül Suudmöda tarkus teile seal abbi saab andma. Kes õigust otsib, peab sõbru nõudma. Miño kaks källi, kolm poega ja paljo teisi suggulasi on ka kuñinga koas, kes kõik teie poolt seisawad. Olge murreta, waña sõña ütleb: kel'l kukkur, sel'l kohhus.«

Reinowadder täñas hä lubbamise eest ja tõutas ükskord Martina sugguwõssale kätte tassuda. Siis lahkusid nem̃ad. Reinowadder ja Irmabbe läksid kuñinga jure, kus waenlasi ulgakesti koos olli.

9.

Kuñinga kotta astudes näggi Reinowadder perrekat waenlaste ulka, kes otsego kaarnad raisa ümber tem̃a surma peale walwasid. Seal läks ta meel kahtlaseks ja julgus olli lõppemas, siiski tungis ta kartmata näoga issandade keskelt läbbi kuñinga auojärje ette, Irmabbe tem̃a kannul. Määr sossis sallamahti Reinowadderile kõrwa: »Sõbber rebbane, nüüd ei olle aega arglaseks minna! Arwast õnne arglasel, õn on wapra abbimees!« Rebbane wastas: »Tõssi kül!« — Ümberwadates näggi ta mõñingaid suggulasi rahwa seas, wägga wähhe sõbru, agga sedda rohkemine waenlasi. Tem̃a langes kuñinga auojärge ette põlwile ja räkis siis pikkamiste:

»Se, kelle silma ees kõik awwalik ja kellel wolli iggawest on, sago kuñingliko issandat ja em̃an-

dat kaitsema, mõllemile tarkust ja häid mõtteid andma, et pikkal melel õiguse ja üllekohtu wahhed ärratunneksid; sest wägga paljo walleliko asja on rahwa seas likumas. Surema ossa tiggedus seisab wagga wäljaspoolse warjo al peidus. Seisaks iggamehhe süddame mõtted tem̃a otsa ette kirjutatud, et kuñingas neid nääks, miño kulmo pealt loeksite teie siis, et mul wallet ei olle, kui ütlen: teie sund ja tenistus on miño surem rõem. — Mõñed tiggedad on julgenud miño peale walle juttu tõsta! nem̃ad on kaebtusi teie kuñingliko kõrwa tõstnud; agga ei jõua nem̃ad mulle kahjo tehha egga kuñingliko elduse allikat miño eest ärrapeita. — Miña ollen iggast süüst prii! Jah, armoline issand! ma tean, et teie tarkust ja õiguse armastust keddagi teelt ärra ei jõua eksitada; olgo waenlased kangemad kui kanged.«

Sedda juttu kuuldes tungisid kõik ellajad liggemale, iggamees pañi Reinowadderi julgust im̃eks; tem̃a üllekohhus olli awwalik, peasmist ei olnud lota, sellepärrast iggaüks kohto mõistmise otsust kuulda ihhaldas.

Kuñingas ütles: »Täña ei sa lai su sind peastma; ireke on lõksus! Mittokord said walle ja kawwaluse läbbi kohto alt priiks, täña wiakse nahk sul õrrele! Sa kidat enda truust? Wata, pois! koddo-jäñes ja warres tunnistawad siño truust. Sest ainokesest tükkist olleks küllalte, agga igga sammu näitab unt kurja üllesse. Siñno wak on kuhjaga täis; walle ja pettus ei aita. — Miks ma augutades siño raipe

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1150